

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
sídlem X

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2020, č. j. X

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 17. 6. 2020, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzeny dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 26. 11. 2018 na daň z příjmů právnických osob,
 - 1) č. j. X, kterým byla žalobci doměřena daň ve výši 128 440 Kč a současně a uložena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 25 688 Kč, za zdaňovací období roku 2014;
 - 2) č. j. X, kterým byla žalobci doměřena daň ve výši 128 250 Kč a současně uložena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 25 650 Kč, za zdaňovací období roku 2015.
2. Dodatečné platební výměry byly vydány na podkladě závěrů daňové kontroly daně z příjmů právnických osoba za roky 2013 až 2015. Správce daně pojal pochybnosti o oprávněnosti snížení základu daně dle § 20 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále též „ZDP“). Správce daně považoval za podstatné, že žalobce v kontrolovaných zdaňovacích obdobích nevykázal žádné náklady ani doklady na svoji hlavní činnost, nepředložil dokumentaci k hlavní činnosti, žádné písemnosti k jednotlivým případům, s výjimkou listin týkajících se případu paní X, které však tvrzenou činnost žalobce v kontrolovaných obdobích neprokázaly. Tvrzenou hlavní činnost měla provádět X, jejím úkolem mělo být vytipování osob a rodin v nouzi, kterým měla být poskytnuta pomoc s ubytováním a další pomoc. Jediné příjmy žalobce získal pronájmem nemovitostí, tedy hospodářskou činností. Správcem majetku byla X, která na základě plné moci vykonávala úkony se správou majetku spojené, uzavírala smlouvy s nájemci, jednala s nimi ohledně výše nájemného i jeho úhrad. Finanční prostředky žalobce kumuloval, ač podle svého tvrzení na zřizování poradenských center, tato centra neprovozoval. Nemovitosti žalobce pronajímal k podnikatelským aktivitám i bydlení, přestože tvrdil, že zde nemůže zřizovat poradenská centra kvůli nutné investici a soudním sporům. Finanční prostředky, které výhradně pronájmem získal, neposkytl ve formě finančních prostředků osobám potřebným. Naopak uzavřel smlouvy o půjčce na částku 3 500 000 Kč společnosti X jejíž jednatele jsou zároveň předsedou a členem správní rady žalobce. Prostředky nebyly vráceny ve stanoveném termínu do 31. 5. 2014, byly předloženy dodatky ke smlouvě o půjčce s pozdějšími daty, což nedokládá výhodné nakládání s prostředky žalobce, jejichž poskytnutí bylo v rozporu s účelem zřízení žalobce. Dále správce daně vyhodnotil, že seznam klientů neprokazuje uskutečňování hlavní činnosti. Správce daně ověřil, že z 11 osob, kterým měl žalobce dle seznamu poskytnout pomoc s řešením dávek, pobírala dávku pouze 1 osoba, a to v roce 2015, ze 7 osob, kterým měl být žalobce nápomocen s hledáním zaměstnání, bylo v kontrolovaném období nebo po jeho část v evidenci uchazečů o zaměstnání 5 osob, současně nebylo potvrzeno, že by byla některá z osob na úřadě zastupována či doprovázena žalobcem, jak uváděla X. Provádění hlavní neziskové činnosti nepotvrdili ani svědci X, X a X. Na základě provedeného dokazování dospěl správce daně k závěru, že žalobce nenaplňuje definiční znaky veřejně prospěšného poplatníka ve smyslu § 17a odst. 1 ZDP, neboť neprokázal, že by v letech 2013 až 2015 vykonával nějakou nepodnikatelskou činnost, z níž získané příjmy nebyly předmětem daně. Druhý kontrolní nálezn se vztahoval k uplatnění daňových odpisů dlouhodobého hmotného majetku, který žalobce získal darováním osvobozeným od darovací daně, v rozporu s § 27 písm. j) ZDP.
3. V podaných odvoláních žalobce nesouhlasil pouze se závěry správce daně, které se týkaly snížení základu daně dle § 20 odst. 7 ZDP, a otázky, zda žalobce v kontrolovaných

zdaňovacích obdobích provozoval v souladu se svým statutem jako svoji hlavní takovou činnost, která není podnikáním.

4. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí ztotožnil se závěry správce daně. Konstatoval, že důkazy předložené žalobcem nejsou nepřesvědčivé. Svědci nepopisují žalobcem tvrzenou činnost v sociálně právní oblasti dostatečně co do obsahu a časového vymezení. Nebylo jednoznačně prokázáno, zda X její činnost proto nelze žalobci jednoznačně připisovat. Svědkyně nebyla schopna uvést konkrétní jména klientů, kterým měla být pomoc poskytnuta, s výjimkou X, X a X. Svědek X ale nebyl schopen popsat, jakou konkrétní pomoc mu žalobce prostřednictvím X poskytl. Svědkyně X vypověděla, že jí X pomáhala pouze s obstaráváním bydlení, což je v rozporu s údaji v přehledu klientů předloženém za žalobce X, kde jsou jako formy pomoci této svědkyni uvedeny dávky, doprovody na úřady, komunikace s úřady, exekuce. Žalovaný uzavřel, že hlavním smyslem činnosti X bylo získat do bytů žalobce nájemce, tedy dosažení zisku, a proto tuto činnost nelze považovat za nepodnikatelskou.

II. Žaloba

5. Žalobce nesouhlasil s hodnocením výsledků dokazování ze strany žalovaného, označil je za jednostranné, vedené snahou odepřít mu postavení veřejně prospěšného poplatníka. Z provedeného dokazování, zejména svědeckých výpovědí, naopak vyplývá, že žalobce poskytoval sociálně právní pomoc sociálně slabým a vyloučeným jedincům. To připouští i žalovaný, zpochybňuje jen typ, rozsah a dobu poskytování této pomoci.
6. Z konkrétní výpovědi svědkyně X ze dne 21. a 22. 8. 2018 je zřejmé, že se jednalo o komplexní poradenství a praktickou pomoc s cílem konsolidovat celkové poměry klientů (poučení klienta o tom, jak postupovat a na které úřady a poskytovatele se obracet při získávání státní sociální podpory, pomoci v hmotné nouzi, lékařské péče, zaměstnání, ubytování a hospodaření s finančními prostředky; praktická pomoc klientovi, doprovázení, i přeprava osobním automobilem na úřady, soudy, k poskytovatelům ubytování). Pokud jde o časové zařazení předmětné činnosti, je nepochybné, že byla prováděna také v letech 2014 a 2015, což vyplynulo z otázek kladených svědkům pracovníky správce daně, kteří se svědků na tato období výslovně ptali. Bylo prokázáno, že X prováděla předmětnou činnost jménem žalobce. Tato skutečnost plyne ze smluv mezi žalobcem a jmenovanou a potvrdili ji i všichni svědci. Okolnost, že si svědkyně X vzpomněla při výslechu „jen“ na tři konkrétní jména klientů, pravdivost její výpovědi nezpochybňuje. Neschopnost vybavit si identifikační údaje většího množství osob, které člověk poznal jen epizodně a před delší dobou, je běžná. Okruh klientů žalobce byl správcem daně sdělen v uspokojivém rozsahu ve formě písemného seznamu.
7. Svědek X vypověděl, že mu žalobce prostřednictvím X poskytoval pomoc při řešení jeho insolvence a souvisejících problémech, ale také s vyřízením invalidního důchodu manželky. X mu pomohla uspořádat doklady (zřejmě pro účely podání insolvenčního návrhu) a doprovázela jej a v některých případech i osobně vezla svým vozidlem na úřady a soudy. Není tedy pravdou, že by svědek nebyl schopen popsat, jaká konkrétní pomoc mu byla poskytnuta.
8. Pokud si svědkyně X nevybavila všechny formy pomoci, které se jí od žalobce dostalo před několika lety, jde o zcela běžný jev a nijak to nezpochybňuje pravdivost její výpovědi ani údajů uvedených o klientce žalobcem.

9. Mínení žalovaného, že smyslem činnosti X bylo získat nájemce do bytů v žalobcově objektu a následně od nájemců inkasovat nájemné, tedy dosáhnout zisku v rámci podnikání, je spekulací odporující výsledkům dokazování. Z výpovědí svědků jasně vyplývá, že X klientům pomáhala obstarat ubytování u jiných poskytovatelů a poskytovala jim rozsáhlou praktickou pomoc s nezištnou osobní obětavostí.
10. Bylo tedy dostatečně prokázáno postavení žalobce jako veřejně prospěšného poplatníka v předmětných zdaňovacích obdobích, a tím i jeho nárok na snížení základu daně z příjmů právnických osob podle § 20 odst. 7 ZDP. Opačný závěr žalovaného vychází z nesprávného hodnocení důkazů a v důsledku toho z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, což má za následek nezákonnost rozhodnutí.
11. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný v písemném vyjádření žalobcovy výhrady vůči hodnocení důkazů odmítnul. Prohlášení X nemá oporu v dalších předložených důkazních prostředcích a nelze z něj vyvodit uskutečňování hlavní činnosti žalobce. Činnosti deklarované X, tedy pomoc s vypsáním složenky, zaplacením nájemného, byly činnosti prováděné za účelem uhrazení nájemného, tedy v zájmu dosažení zisku žalobce.
13. Z předložených účetních dokladů vyplynulo, že žalobce v kontrolovaných zdaňovacích obdobích nevykázal žádné náklady ani doklady na svoji hlavní činnost, nepředložil dokumentaci k hlavní činnosti. Jediné příjmy žalobce získal pronájmem nemovitostí, tedy hospodářskou činností. Nemovitosti žalobce pronajímal k podnikatelským aktivitám i bydlení, přestože tvrdil, že zde nemůže zřizovat poradenská centra kvůli nutné investici a soudním sporům.
14. Dále žalovaný a správce daně zohlednili, že ačkoliv žalobce disponoval finančními prostředky v miliónových hodnotách, neposkytl v kontrolovaných zdaňovacích obdobích žádný finanční příspěvek osobám potřebným, současně ani nevykázal žádný příjem hlavní činnosti (např. dotace, dar). Naopak zapůjčil částku 3 500 000 Kč spojené osobě X jejíž jednatele jsou zároveň předseda a členem správní rady žalobce. Půjčené prostředky nebyly ke konci roku 2015 vráceny, ač měly být vráceny do 31. 5. 2014. Dodatečně předložené dodatky ke smlouvě o půjčce žalovaný hodnotil jako účelové.
15. V rámci vyhledávací činnosti správce daně zjistil, že z 11 osob, kterým měl žalobce dle seznamu poskytnout pomoc s řešením dávek, pobírala dávku pouze 1 osoba, a to v roce 2015, ze 7 osob, kterým měl být žalobce nápomocen s hledáním zaměstnání, bylo v kontrolovaném období nebo po jeho část v evidenci uchazečů o zaměstnání 5 osob. Nebylo potvrzeno, že by byla některá z osob na úřadě zastupována či doprovázena žalobcem.
16. Nebylo svědecky prokázáno, že by žalobce prostřednictvím X poskytoval komplexní poradenství a praktickou pomoc. Nelze souhlasit s žalobcem, že údaje uvedené svědky byly konkrétní a výmluvné. Žalovaný nezpochybňuje činnost X, ale její vztah s žalobcem a jeho hlavní činností nebyl doložen. Dále žalovaný odkázal na zprávu o daňové kontrole.
17. Ze svědecké výpovědi X vyplynulo, že převážná činnost deklarovaná jako hlavní činnost (zařizování dávek, hledání práce, vyplňování složenek) byla prováděna za účelem úhrady nájmu nájemníky, tedy v rámci vedlejší činnosti naplňující definici podnikání. Veškerou

agendu provádějící X údajně jménem žalobce se nepodařilo prokázat tak, aby činnost mohla být jednoznačně přisuzována žalobci. Činnost X a činnost žalobce tak nejasně splývá, přičemž z provedených důkazů vyplývá, že činnost žalobce je soustředěna výhradně na vedlejší hospodářskou činnost – poskytování bydlení za úplatu pro osoby v tíživé životní situaci. K výpovědi svědkyně X žalovaný dále odkázal na kontrolní zprávu.

18. Výpovědi svědka X nebylo prokázáno, jaká konkrétní pomoc byla svědkovi v kontrolovaných letech poskytnuta. Nadto tvrzení svědka, že se scházeli u X v kanceláři v X, je v rozporu s tvrzením svědkyně, že činnost prováděla u klientů v X a X. Tvrzení, že žalobce provozuje terénní službu také v Semilech, uvedla X až ve vyjádření ze dne 17. 4. 2018, ve kterém navrhovala svědecký výslech. Výpověď svědka X dále zpochybnila skutečnost, že dle veřejně dostupných listin insolvenčního rejstříku při insolvenčním řízení jednala X v zájmu tehdejšího předsedy správní rady žalobce, její činnosti v této věci nelze pokládat za naplňování účelu žalobce.
19. Žalovaný ani správce daně nezpochybnili pravdivost výpovědi svědkyně X, nicméně správce daně správně zhodnotil, že z výpovědi nelze osvědčit uskutečňování hlavní činnosti žalobce, jelikož výpověď neposkytla konkrétní informace o poskytnutí pomoci žalobcem v kontrolovaných letech. Nadto výpověď nekořespondovala s údaji v seznamu klientů předloženým X.
20. Podle žalovaného skutkový stav, ke kterému dospěl správce daně, zcela kořesponduje s provedeným dokazováním a výsledky vlastní vyhledávací činnosti. Nelze přisvědčit názoru žalobce, že dostatečně prokázal uskutečňování hlavní činnosti a postavení veřejně prospěšného poplatníka. Z tohoto důvodu žalobci nevznikl nárok na snížení základu daně z příjmů právnických osob za uvedená období dle § 20 odst. 7 ZDP.
21. Žalovaný dodal, že v projednávaném případě se při počítání lhůty pro stanovení daně použije speciální úprava obsažená v § 38r ZDP, jelikož byla žalobci za zdaňovací období roku 2011 vyměřena daňová ztráta. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítnul jako nedůvodnou a žalobci nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Podstatou sporu je posouzení, zda měl žalobce v předmětných zdaňovacích obdobích postavení veřejně prospěšného poplatníka ve smyslu § 17a ZDP a v závislosti na tom, zda provedl snížení daňového základu v souladu s § 20 odst. 7 ZDP
24. Podle § 20 odst. 7 ZDP, ve znění rozhodném pro zdaňovací období 2014 a 2015, platilo, že *veřejně prospěšný poplatník* (s výjimkou obce, kraje, poskytovatele zdravotních služeb s oprávněním k poskytování zdravotních služeb dle příslušného zákona a profesní komory a poplatníka založeného za účelem ochrany a hájení podnikatelských zájmů svých členů, kteří nejsou organizací zaměstnavatelů) *může základ daně dále snížit až o 30 %, maximálně však o 1 000 000 Kč, a to za podmínky, že použije prostředky získané touto úsporou na dani ke krytí nákladů (výdajů) souvisejících s činnostmi, z nichž získané příjmy nejsou předmětem daně, a to nejpozději ve 3 bezprostředně následujících zdaňovacích obdobích. V případě, že 30 % snížení činí méně než 300 000 Kč, lze odečíst částku ve výši 300 000 Kč, maximálně však do výše*

základu daně.

25. Ustanovení § 17a odst. 1 ZDP definuje pojem veřejně prospěšný poplatník tak, že je jím *poplatník, který v souladu se svým zakladatelským právním jednáním, statutem, stanovami, zákonem nebo rozhodnutím orgánu veřejné moci jako svou hlavní činnost vykonává činnost, která není podnikáním.* Citované ustanovení vymezuje skupinu poplatníků, kterým ZDP přiznává určité daňové výhody vzhledem k tomu, že se jedná o poplatníky vykonávající činnosti ve veřejném zájmu na úkor vlastních zájmů soukromých, tedy zejména dosahování zisku. K posouzení, zda tedy poplatník naplňuje definiční znaky veřejně prospěšného poplatníka, je třeba zkoumat základní právní dokument příslušného subjektu, který může mít různou právní formu, ze kterého je patrné, co je hlavní činností subjektu, a dále charakter hlavní činnosti posoudit z pohledu, zda nenaplňuje znaky podnikání. Pokud dojde k situaci, že půjde o poplatníka – právnickou osobu, která běžně splňuje podmínky veřejně prospěšného poplatníka (zde nadační fond založený dle zákona č. 227/1997 Sb., o nadacích a nadačních fondech, v souladu s přechodným ustanovením § 3049 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, od 1. 1. 2014 nadační fond dle o. z.), ale hlavní činností poplatníka bude podnikání, potom se o veřejně prospěšného poplatníka jednat nemůže. Právní forma poplatníka není v tomto směru určující, rozhodující skutečností je vykonávání hlavní činnosti v souladu se zakladatelským právním jednáním, statutem, stanovami, zákonem nebo rozhodnutím orgánu veřejné moci. Lze dodat, že i v rámci hlavní činnosti může být veřejně prospěšným poplatníkem vyvíjena výdělečná činnost, aniž by to mělo dopad na zařazení poplatníka mezi veřejně prospěšné poplatníky. Podmínkou ale je, že se nejedná o podnikání, tedy výdělečná činnost nedosahuje takové podoby, aby ji bylo možné za podnikání považovat. Výjimky z popsaného pravidla stanoví výslovně § 17a odst. 2 ZDP definující výslovně právní formy subjektů či konkrétní subjekty, které nejsou veřejně prospěšným poplatníkem. V podrobnostech si soud dovolí odkázat na str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný podal podrobný právní rozbor problematiky, zejména na body [30] a [34], v nichž žalovaný zdůraznil odlišnou právní úpravu pro veřejně prospěšné poplatníky od 1. 1. 2014.
26. Vzhledem k právě uvedenému byla klíčová skutková zjištění ohledně toho, jaké činnosti žalobce vykonává, a jejich následné posouzení ve světle § 17a odst. 1 ZDP. Žalobce přitom nesouhlasí s hodnocením důkazních prostředků, na základě kterých správce daně a žalovaný dospěli k závěru, že žalobce neprokázal provádění veřejně prospěšné činnosti – tvrzené komplexní pomoci a sociálně právního poradenství sociálně slabým – jako hlavní činnosti ve smyslu účelu dle statutu, k němuž byl zřízen.
27. K otázce hodnocení důkazů lze odkázat na § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v němž je zakotvena zásada volného hodnocení důkazů. Podle uvedeného ustanovení hodnotí správce daně důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti, přitom přihlédne ke všem skutečnostem, které vyšly při správě daní najevo. Tento myšlenkový proces nesmí být výrazem libovůle správce daně, nýbrž racionálním postupem odpovídajícím požadavkům formální logiky (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2008, č. j. 5 Afs 5/2008-75, rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz).
28. V projednávaném případě dospěl soud k závěru, že těmto požadavkům hodnocení důkazů učiněné správcem daně a posléze žalovaným obstojí a soud se s ním plně ztotožnil. Je třeba zdůraznit, že žalobcem předložené listinné důkazy stejně jako provedené svědecké výpovědi orgány finanční správy hodnotily nejen jednotlivě, ale také ve vzájemné souvislosti, samozřejmě také ve světle dalších skutečností, které k podstatě činnosti

vykonávané žalobcem vyplynuly.

29. Je logické, že žalovaný ve shodě se správcem daně při hodnocení hlavní činnosti žalobce v předmětných zdaňovacích obdobích zdůraznil, že žalobce v účetnictví nevykázal žádné náklady ani doklady týkající se tvrzeného provádění sociálně právního poradenství sociálně slabým. A že nepředložil, s výjimkou jmenného seznamu klientů a dokumentů týkajících se případu paní Liškové, dokumentaci vedenou k hlavní činnosti, která by korespondovala statutu žalobce a deklarovanému účelu zřízení. Pokud žalobce vykázal nějaké náklady na tvrzenou hlavní činnost, správce daně příhodně poukázal na to, že se jednalo o běžné výdaje, které by měl žalobce i jinak, jednalo se pouze o náklady na ověření účetní závěrky, vedení účetnictví a bankovní poplatky. Žádné výdaje či finanční příspěvky, které by bezprostředně souvisely s účelem zřízení nadačního fondu dle statutu ve znění zapsaném ve veřejném rejstříku až do dne 23. 6. 2017 (viz str. 12 zprávy o daňové kontrole a bod [36] rozhodnutí žalovaného), žalobce neměl, ačkoli disponoval příjmy v řádech stamiliónů, kterými volně disponoval.
30. Jedinými příjmy žalobce, a to ve výši až cca 600 000 Kč v jednotlivých zdaňovacích obdobích (viz str. 8 zprávy o daňové kontrole), byly příjmy získané pronájmem nemovitostí v X a X, a to jak pronájmem bytů, tak nebytových prostor, tedy hospodářskou činností. V této souvislosti je pak hodnocení žalobcova tvrzení, že kumuloval finanční prostředky za účelem budoucího zřízení poradenských center, a hodnocení smluv týkajících se pronájmu nemovitosti v X jako účelových a nikoli ve prospěch žalobce, logické a správné. Pokud se žalobce bránil tím, že ve svých nemovitostech nemohl zřizovat poradenská centra kvůli potřebným investicím a vedeným soudním sporům, orgány finanční správy správně oponovaly poukazem na to, že tyto nemovitosti žalobce pronajímá, z pronájmu dosahuje nemalých zisků, nadto jsou některé soudní spory ukončeny. Současně žalobce ani nevykázal žádný příjem typický pro hlavní činnosti veřejně prospěšného poplatníka, jakými jsou např. dotace, dary. Dílčím tvrzením ohledně zamítnutí žádosti o dotaci na golfový turnaj se správce daně i žalovaný zabývali (viz bod [58] napadeného rozhodnutí), s jejich vyjádřením soud souhlasí. Zda žalobce jako hlavní činnost provádí činnost ve smyslu § 17a odst. 1 ZDP, orgány finanční správy logicky hodnotily rovněž s přihlédnutím ke zjištění, že žalobce naopak zapůjčil finanční prostředky ve výši 3 500 000 Kč obchodní korporaci X tedy spojené osobě ve smyslu 23 odst. 7 ZDP, když jednatele této obchodní korporace byli současně předsedou a členem správní rady žalobce. Rovněž lze akceptovat závěr, že dodatky č. 1 a 2 ke smlouvě o půjčce, žalobcem předložené až dodatečně, jsou účelové a nesvědčí o vykonávání hlavní činnosti v souladu s účelem zřízení žalobce.
31. Soud se plně ztotožnil se závěry správce daně na str. 25 a násl. a zprávy o daňové kontrole a závěry žalovaného v bodech [52] až [54] rozhodnutí, které se týkaly hodnocení svědecké výpovědi X a plně na ně odkazuje. Lze zdůraznit, že sdělení X týkající se poskytování pomoci ve formě poradenství a osvěty, pomoci s bydlením a sociálními dávkami, placením nájemného, bylo třeba hodnotit ve světle zjištění, že svědkyně měla sice s žalobcem uzavřenu příkazní smlouvu ze dne 1. 6. 2012 k zajištění péče o klienty žalobce (v tomto směru nejsou závěry žalovaného zcela přesné a žalobci lze přitakat, že jednání za žalobce bylo řádné prokázáno), ale byla zároveň osobou, která spravovala majetek žalobce, osobou, která na základě plné moci (viz str. 14 zprávy o daňové kontrole) za žalobce jako pronajímatele vystupovala v právních vztazích, její činnost směřovala k zajištění chodu nemovitostí a výběru nájemného. Stežít tak její tvrzení prokazují, že hlavní činností žalobce

bylo právě a jediné poskytování poradenství a praktické pomoci sociální slabým, k čemuž měla její náplň popsané činnosti výhradně směřovat.

32. To lze velmi dobře vidět na jednom z mála konkrétních případů poskytnutí pomoci a poradenství, na který si v rámci svědecké výpovědi X dokázala vzpomenout. Svědek X sice vypověděl, že X obvolávala instituce, pomáhala mu s dokumenty a řešením insolvence, byli v letech 2012 – 2013 na městském úřadě a poté i na Krajském soudu v Hradci Králové ohledně dluhů a měla mu následně pomoci v letech 2014 – 2015 s vyřízením invalidního důchodu manželky, orgány finanční správy však obsah svědecké výpovědi hodnotily ve světle dalších skutečností, které k věci zjistily. Totiž že podle veřejně dostupných listin insolvenčního rejstříku v insolvenčním řízení vedeném v roce 2012 Krajským soudem v Hradci Králové X neposkytovala pomoc a poradenství svědkovi X, ale jednala jménem tehdejšího předsedy správní rady jako věřitele svědka X, který měl v insolvenčním řízení přihlášenou pohledávku z osobní půjčky (viz str. 32 a 33 zprávy o daňové kontrole). Svědecké výpovědi týkající se poskytnutí poradenství žalobcem svědku X však nelze považovat za důkazy prokazující naplňování účelu zřízení žalobce. Ve shodě se žalovaným má soud za to, že z relevantní části svědecké výpovědi X ani výpovědi svědka X nevyplývá, jaká jiná konkrétní pomoc byla svědkovi poskytnuta v kontrolovaných letech. Správce daně i žalovaný přitom uvedli řadu dalších rozporných okolností, pro které nepovažovali provedené svědecké výpovědi za průkazné (např. tvrzení svědka X, že se scházeli u X v kanceláři v X, které odporovalo prvotnímu vyjádření svědkyně, že činnost prováděla u klientů v X a X; následné tvrzení svědkyně, že terénní službu žalobce provozuje také v X, spojené až s návrhem na provedení výslechu svědka X, jehož manželka je mimochodem dle výpovědi svědka příbuznou předsedy správní rady žalobce). Na toto podrobné hodnocení svědecké výpovědi žalobní námitky nijak nereagují.
33. Tvrzení svědkyně X skutečně nelze považovat za dostatečně konkrétní a tuto skutečnost nelze přikládat pouze časovému odstupu, s jakým byla svědecká výpověď poskytnuta. Lze doplnit, že svědkyně si konkrétně vzpomněla pouze na tři osoby, kterým měla být pomoc v rámci hlavní činnosti žalobce poskytnuta, a to pány X a X a paní X. Svědek X měl přitom osobní vazbu na předsedu správní rady žalobce (od něhož ostatně kontakt na X získal již v roce 2012), pana X nebylo možné vzhledem k pobytu v zahraničí vyslechnout. Zda lze výpověď svědkyně X ohledně pomoci paní X a listiny týkající se případu paní X a jejích dětí hodnotit jako důkazy, které prokazují provádění hlavní činnosti v souladu s účelem zřízení žalobce v kontrolovaných zdaňovacích obdobích, správce daně i žalovaný podrobně hodnotili (viz str. 28 až 29 a 37 zprávy o daňové kontrole, bod [52] rozhodnutí), proti těmto závěrům opět žalobce konkrétní argumentaci neuplatnil.
34. Průkaznost svědecké výpovědi orgány finanční správy hodnotili rovněž ve vzájemné spojitosti s dalším důkazem, kterým byl seznam klientů, jimž měl žalobce poskytnout poradenství a pomoc, rovněž ve spojitosti s výsledky vyhledávací činnosti. Kromě svědkyně X nebyly osoby, na které si vzpomněla X, uvedeny v seznamu klientů, kterým žalobce prokazoval provádění hlavní činnosti ve smyslu statutu. Správce daně přitom v rámci vyhledávací činnosti ověřil u části klientů z tohoto seznamu žalobcem deklarovanou pomoc. Z údajů zjištěných od úřadu práce vyplynulo to, že z 11 osob, kterým měl daňový subjekt poskytnout pomoc s řešením dávek, dávku pobírala pouze 1 osoba, a to v roce 2015, ze 7 osob, kterým měl žalobce pomoci s hledáním zaměstnání, bylo v kontrolovaném období nebo po jeho část v evidenci uchazečů o zaměstnání 5 osob. Nebylo ale především prokázáno, že by některá z uvedených osob byla na úřadě práce

zastupována či doprovázena za žalobce X, případně snad jiným dobrovolníkem. Správný je tak závěr, že svědeckou výpověď X nebylo prokázáno, že žalobce poskytoval různým klientům prostřednictvím svědkyně komplexní poradenství a praktickou pomoc, přičemž toto realizoval jako svou hlavní činnost v souladu se statutem k naplnění účelu, jak žalobce tvrdí.

35. Závěr žalovaného, že ze stěžejní svědecké výpovědi X vyplývá, že převážná činnost deklarovaná jako hlavní činnost (zařizování dávek, hledání práce, vyplňování složenek), byla prováděna za účelem úhrady nájmu nájemníky, tedy v rámci vedlejší činnosti, kterou byl pronájem nemovitostí komerčního charakteru, není podle názoru soudu ničím nepodloženou spekulací, ale má oporu v provedeném dokazování. Nelze souhlasit s žalobcem, že provedenými důkazy, zejména svědeckými výpověďmi, bylo jednoznačně prokázáno, že X prováděla předmětnou činnost v kontrolovaném období výhradně jménem žalobce v rámci veřejně prospěšného účelu dle statutu žalobce, nikoliv v rámci pronájmu nemovitostí, kterou žalobce označuje jako vedlejší. Jak uvedl žalovaný, sama X v podstatě poskytování poradenství a služeb sociálně slabým rodinám spojovala s pronájmem nemovitostí žalobcem, zajištěním nájmu a správou pronajímaných nemovitostí.
36. Ani hodnocení výpovědi svědkyně X ze strany správce daně a žalovaného nelze nic vytknout. Nekonkrétnost a neprůkaznost tohoto důkazu nelze připisovat časovému odstupu provedení výsledku od kontrolovaných zdaňovacích období, jak namítá žalobce. Pravdou je, že ze svědecké výpovědi vyplynulo jen to, že X pomohla svědkyni se sháněním bytu. Současně výpověď odporuje jinému důkazu, který žalobce předložil, a to seznamu klientů žalobce, v němž svědkyní stručně popsaná pomoc není uvedena. A naopak pomoc v seznamu žalobcem zapsaná u svědkyně X, konkrétně s vyřízením dávek, doprovodem na úřady, komunikací s úřady, nebyla svědkyní potvrzena, a nebyla potvrzena ani v rámci součinnosti správce daně s úřadem práce.
37. Orgány finanční správy tedy při hodnocení důkazů nepochybily, závěr, že žalobce neprokázal, že v kontrolovaných zdaňovacích vykonával hlavní činnost dle svého statutu, která není podnikáním, je správný. Žalobce proto nebylo možné považovat za veřejně prospěšného poplatníka ve smyslu § 17a odst. 1 ZDP, proto mu nevznikl nárok na snížení základu daně z příjmů právnických osob podle § 20 odst. 7 ZDP.

V. Závěr a náklady řízení

38. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s., a to bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce.
39. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž však náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 25. leden 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu